

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: Nyrden CZ s.r.o.**, se sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1, zast. JUDr. Martinem Wurstem, advokátem se sídlem Pertoldova 35, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2008, č. j. 129614/2008/KUSK, sp. zn. SZ 121638/2008/KUSK ÚSŘ/Bí, ve věci žádosti o umístění stavby, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2011, č. j. 9 Ca 395/2008 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 19. 10. 2011, kterým bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 29. 8. 2008, č. j. 129614/2008/KUSK, sp. zn. SZ 121638/2008/KUSK ÚSŘ/Bí, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobce a současně potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nymburk, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 4. 7. 2008, sp. zn. 110/46300/2008/Ďou, č. j. 110/42019/2008, kterým byla

zamítnuta žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby: Inženýrské sítě pro výstavbu rodinných domů (komunikace, vodovod, splašková kanalizace, dešťová kanalizace, rozvody elektro, veřejné osvětlení), terénní a sadové úpravy na pozemku par. č. 606/1, 608/1, 592/4, 605/3, 605/2, 593/31, 593/30, 593/6, 40/17, 40/13, 600/1, 600/2, 594/5, 594/6, 594/7 v katastrálním území Drahelice (dále jen „stavba“).

Předmětem sporu je v dané věci posouzení, zda městský soud oprávněně označil rozhodnutí stěžovatele za nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze spisu

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným bylo ke skutkovému průběhu věci zjištěno, že žalobce podal dne 13. 6. 2008 žádost o vydání rozhodnutí o umístění shora specifikované stavby (dále jen „žádost o umístění stavby“). Jednalo se o inženýrské sítě pro záměr na stavbu 36 rodinných domků na dotčených pozemcích. Z rozhodnutí stavebního úřadu o této žádosti ze dne 4. 7. 2008 vyplývá, že žalobce zároveň s touto žádostí podal rovněž žádost o dělení pozemků a žádost o vydání stavebního povolení na předmětné stavby. Ke všem žádostem byla předložena společná dokumentace. Stavební úřad po posouzení žádosti o umístění stavby dospěl k závěru, že záměr není v souladu s ustanovením § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro projednávanou věc, a žádost zamítl. Své rozhodnutí stavební úřad odůvodnil zjištěním, že záměr není v souladu v územně plánovací dokumentací, neboť v předložené dokumentaci je v rozporu s územním plánem navrženo oplocení přírodní zóny společně s prostorem pro stavbu rodinných domů. Dále usoudil, že záměr není v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů, konkrétně že nerespektuje požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění platném pro projednávanou věc. Z dokumentace nelze dle stavebního úřadu posoudit, zda jsou stavební pozemky pro rodinné domy vymezeny tak, aby velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním umožňovaly umístění, realizaci a užívání staveb pro navrhovaný účel, není zřejmé umístění odstavných a parkovacích stání pro účel využití pozemku a užívání staveb na něm umístěných, chybí pruh vyhrazený pro pěší v minimální šířce umožňující bezbariérové užívání, nelze posoudit vzájemné odstupy staveb a nejsou vymezeny pozemky veřejných prostranství podle ustanovení § 22 této vyhlášky. Dále stavební úřad vytknul žalobci nesoulad záměru s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, jelikož komunikace třídy D navrhovaná pro obsluhu obytných ploch nesplňuje požadavky ustanovení § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Závěrem stavební úřad shrnul, že dokumentaci nepostačí doplnit, bude ji nutno zcela přepracovat tak, aby odpovídala podmínkám schváleného územního plánu, vyhlášky č. 501/2006 Sb. a podmínkám dalších prováděcích předpisů ke stavebnímu zákonu. Na základě shora uvedeného posouzení tedy dospěl stavební úřad k závěru, že záměr žadatele není v souladu s ustanovením § 90 stavebního zákona, a žádost žalobce o umístění stavby zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které stěžovatel zamítl a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

III. Posouzení věci městským soudem

Městský soud na základě žaloby podané žalobcem přezkoumal rozhodnutí stěžovatele a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Postupem podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a), odst. 3 s. ř. s. proto městský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil, aniž se zabýval opodstatněností hmotněprávních žalobních námitek. Nesrozumitelnost a vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí shledal městský soud v tom, že stěžovatel jako věcně správné a zákonné potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, přestože v návaznosti na zjištění o podání několika věcně souvisejících žádostí dospěl v žalobou napadeném rozhodnutí k závěru, že žádost o umístění stavby nelze samostatně posoudit, neboť chybí náležitosti dle vyhlášky č. 503/2006 Sb. s tím, že všechny tři etapy jsou v projektové dokumentaci provázány, dopravní řešení a inženýrské sítě jsou posuzovány komplexně; dalším důvodem je i ta skutečnost, že pozemky nejsou dosud pravomocně rozděleny. K tomu městský soud dále konstatoval, že o věcné souvislosti žalobcem podaných žádostí svědčí i konstatování stěžovatele obsažené v závěru napadeného rozhodnutí, podle něhož nelze etapy povolovat jednotlivě, neboť inženýrské sítě musí být řešeny jako celek, přičemž povolením jednotlivých etap by došlo k nesouladu s územním plánem města Nymburk. Dle názoru městského soudu z uvedeného zřetelně vyplývá, že podle názoru stěžovatele stavební úřad pochybil, jestliže řízení o jednotlivých žádostech vzhledem k jejich provázanosti nespojil a nevedl o nich společné řízení. Za takové situace měl stěžovatel dle městského soudu rozhodnutí stavebního úřadu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení za účelem společného posouzení všech žádostí žalobce v jejich celku, což však neučinil.

Za nesrozumitelné označil městský soud dále samotné konstatování stěžovatele, že samostatnou žádost o umístění stavby nelze posoudit, neboť chybí náležitosti dle vyhlášky č. 503/2006 Sb. Dle městského soudu není zřejmé, jak může absence (na tomto místě blíže nespecifikovaných) náležitostí dle vyhlášky č. 503/2006 Sb. způsobovat nemožnost samostatného posouzení předmětné žádosti o umístění stavby. K tomu soud dodal, že absence některé z náležitostí žádosti a vydání územní rozhodnutí je zásadně důvodem pro postup dle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, tj. stavební úřad by měl vyzvat žadatele k doplnění jeho žádosti o předepsané náležitosti. Jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů obdobně dále vyhodnotil městský soud konstatování stěžovatele, že samostatnému posouzení žádosti o umístění stavby brání skutečnost, že pozemky nejsou dosud pravomocně rozděleny, aniž se touto skutečností stěžovatel dále blíže zabýval. Městský soud rovněž vytkl stěžovateli nepřezkoumatelnost způsobu vypořádání námitky žalobce týkající se možnosti aplikace vyhlášky č. 501/2006 Sb. na územně plánovací dokumentaci schválenou přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.

Městský soud se dále ztotožnil s námitkou žalobce, že oplocení pozemku nebylo součástí stavby, o jejíž umístění žalobce žádal. Rozsah stavby byl dle městského soudu vymezen slovním výčtem a stavební úřad nebyl oprávněn tento rozsah rozšiřovat s poukazem na to, že v projektové dokumentaci tvořící přílohu žádosti jsou zakresleny i další (v žádosti o umístění stavby neuvedené) stavby. V daném případě byl dle městského soudu v případě pochybností opět dán důvod pro postup dle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu. Nadto městský soud vytkl stěžovateli, že z napadeného rozhodnutí není ani zřejmé, kudy (přes jaké pozemky) má vytýkané oplocení vést.

Postup podle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu nebyl dle městského soudu vyloučen ani v případě nedostatků, které nad rámec výhrad obsažených v rozhodnutí stavebního úřadu vytkl žádosti o umístění stavby a projektové dokumentaci předložené žalobcem sám stěžovatel. Jednalo se nedostatky spočívající v absenci určitých obsahových náležitostí podané žádosti či nejasnostech v projektové dokumentaci.

Městský soud stěžovatele závěrem ve svém rozhodnutí zavázal k přesvědčivému a vnitřně nerozpornému vypořádání žalobcových odvolacích námitek a posouzení, zda předmět žádosti o umístění stavby obstojí sám o sobě nebo je s ostatními žádostmi (žádost o dělení pozemků a žádost o vydání stavebního povolení na předmětné stavby) neoddělitelně spjat. V této souvislosti má stěžovatel vzít úvahu též skutečnost, že řízení o souvisejících žádostech žalobce již v mezidobí pravomocně skončila v neprospěch žalobce. Dle městského soudu by se měl stěžovatel dále s ohledem na legitimní očekávání žalobce vyjádřit též k otázce namítané nejednotnosti rozhodování v konkrétně jmenovaných podobných věcech.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s."), tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel se neztotožňuje se závěrem městského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti a vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí. Je přesvědčen, že ve svém rozhodnutí srozumitelně uvedl mnohé skutečnosti prokazující důvodnost zamítnutí žádosti žalobce. Namítá, že skutečnost, že žádost o umístění stavby nebyla posuzována stavebním úřadem společně s ostatními podanými žádostmi, neměla vliv na správnost vydaného rozhodnutí, jelikož předmětná žádost trpěla zásadními vadami, které by spojením řízení nebylo možné odstranit, a žádost o umístění stavby proto bylo možné posoudit i v samostatně probíhajícím řízení. V této souvislosti stěžovatel vyslovil názor, že s ohledem na již pravomocně skončená související řízení mu nepřísluší zpětně posoudit, zda předmět této poslední žádosti obstojí sám o sobě nebo je s ostatními žádostmi neoddělitelně spjat, tak jak jej zavázal městský soud. Namítá, že i v případě, že by předmětné žádosti tvořily jeden neoddělitelný celek, nemohou již být společně projednávány. Uvedl, že žalobce samostatné projednávání žádostí nenapadl, a zdůraznil, že záměr nebude možné doplnit pouze o vytýkané vady, ale bude nutné jej přepracovat tak, aby respektoval dopravní obchvat města a vyhovoval oběma vyhláškám (č. 501/2006 Sb. a č. 503/2006 Sb.), přičemž z důvodu provázanosti staveb by neměl být předkládán stavebnímu úřadu po etapách, ale jednotně. S ohledem na závažnost vytýkaných vad, byť některé zjištěné vady bylo možné v průběhu řízení odstranit, bylo zcela na místě v souladu se zásadou procesní ekonomie přímo aplikovat ustanovení § 92 odst. 2 stavebního zákona a žádost o umístění stavby zamítnout. Vzhledem k uvedenému stavební úřad nebyl v projednávané věci povinen postupovat podle ustanovení § 45 odst. 2 správní řádu a doplnění žádosti o umístění stavby požadovat.

Stěžovatel dále nesouhlasí s hodnocením městského soudu, že se nevypořádal s námitkou žalobce týkající se aplikovatelnosti vyhlášky č. 501/2006 Sb. na územně plánovací dokumentaci schválenou přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Upozornil na odůvodnění uvedené na str. 4 svého rozhodnutí a doplnil, že uvedený předpis (vyhláška č. 501/2006 Sb.) byl právně účinný v době rozhodování stavebního úřadu a stavební úřad byl povinen posuzovat soulad záměru s tímto prováděcím předpisem ze zákona [§ 90 písm. c) stavebního zákona].

Pochybení stavebního úřadu nespatřuje stěžovatel ani ve výhradách směřovaných proti oplocení zakreslenému v předložené projektové dokumentaci. Je přesvědčen, že pokud byla projektová dokumentace přílohou podané žádosti o umístění stavby, a tudíž podkladem pro vydání správního rozhodnutí, nemohl si stavební úřad sám učinit úsudek o tom, že oplocení není předmětem podaného návrhu. Doplnil, že i ve svém rozhodnutí připustil možnost odstranění tohoto nedostatku žádosti, pokud by územní záměr jinak obstál, což stěžovatel v daném případě neshledal.

Závěrem stěžovatel konstatuje, že námitka týkající se nejednotnosti v rozhodování nebyla žalobcem v odvolacím řízení uplatněna a s ohledem na skutečnost, že správní řízení probíhalo pouze před orgánem prvního stupně, nebyla tato věc stěžovateli z úřední činnosti ani známa. Stěžovatel je proto přesvědčen, že uvedená výtka nemůže mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

Na základě shora uvedeného stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil.

Žalobce ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout, jelikož kasační stížnost odůvodněná s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), tj. nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem nemůže být namítána za situace, kdy rozhodnutí stěžovatele bylo zrušeno výlučně z důvodu nepřezkoumatelnosti, aniž k posouzení právní otázky soudem vůbec došlo.

VI. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Na úvod Nejvyšší správní soud poznamenává, že hlavním a jediným důvodem, který vedl městský soud ke zrušení rozhodnutí stěžovatele podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., byla nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Zdejší soud se proto dále zaměřil na posouzení otázky přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu.

Základní požadavky kladené na přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu uvedl Vrchní soud v Praze již ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, publikovaný pod č. 27/1994 SJS, podle kterého musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné *„proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“* (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46, dostupné na www.nssoud.cz)

Prvotní výtkou městského soudu směřující proti rozhodnutí stěžovatele byla vnitřní rozpornost jeho závěrů týkajících se vedení společného řízení. Městský soud stěžovateli vytýkal, že ačkoli z jeho rozhodnutí plyne jednoznačný závěr, že předmětnou žádost o umístění stavby nelze posoudit odděleně od souvisejících řízení, dospěl k závěru, že stavební úřad nepochybil a jeho rozhodnutí potvrdil. Stěžovatel naproti tomu v kasační stížnosti namítal, že pro zamítnutí žádosti žalobce o umístění stavby byly dány důvody spočívající v závažných nedostatcích záměru, konkrétně neprokázání souladu územního záměru s územním plánem, kdy dle stěžovatele není zřejmé, zda plánovaná veřejně prospěšná stavba (obchvat města Nymburk) nezasáhne do navrhovaného území pro rodinné domy a zda navrhované stavby nebudou tímto záměrem dotčeny, a dále nesoulad záměru s ustanoveními § 22 a § 23 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

V obecné rovině lze souhlasit se stěžovatelem, že správní řád v ustanovení § 140 neukládá správnímu orgánu povinnost vést o jednotlivých žádostech společné řízení. Lze tedy konstatovat, že i přes nespornou logičnost a praktičnost vedení společného řízení nelze vyloučit, aby stavební úřad přesto posuzoval jednotlivé žádosti odděleně, zvláště pokud jsou pro to dány závažné důvody. Stěžovatel za tyto závažné důvody označil shora uvedené vady, které jsou dle jeho názoru neodstranitelné bez ohledu na případné spojení věcí, a na výsledku řízení by tudíž spojení věcí nemělo vliv. Vznesené argumenty stěžovatele však přímo naráží na další nedostatky jeho rozhodnutí, které shledal městský soud. Předně se jedná o klíčovou odvolací námitku žalobce, že vyhlášku č. 501/2006 Sb. není možné aplikovat na územní plán schválený ještě před nabytím účinnosti této vyhlášky, se kterou se dle městského soudu stěžovatel ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádal. Nejvyšší správní soud se s hodnocením městského soudu plně ztotožňuje. Stěžovatel se v rozhodnutí nezabýval odvolací námitkou žalobce, zda je možné vyhlášku č. 501/2006 Sb. na schválený územní plán aplikovat, potažmo zda je tedy přípustné v záměru uvažovat s komunikací typu D, kterou územní plán schválený před účinností vyhlášky sám o sobě připouští. Lze tedy uzavřít, že pokud se stěžovatel nevypořádal s aplikovatelností vyhlášky č. 501/2006 Sb., pak není možné stěžejní důvody pro zamítnutí žádosti stavět na nesouladu projektové dokumentace s touto vyhláškou. Pro úplnost zdejší soud uvádí, že argumentace stěžovatele obsažená (až) v kasační stížnosti obsahuje do značné míry úvahy, které jsou však dovozovány následně. Tyto ale nemohou nahradit v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu chybějící úvahu (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 10. 2003, č. j. 2 A 552/2002 - 25, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Za druhý zásadní nedostatek záměru, pro který dle stěžovatele nebylo nutné přistoupit ke spojení věcí ke společnému řízení, stěžovatel označil neprokázání souladu územního záměru s územním plánem. Z takto formulované výhrady je však patrné, že stěžovatel neměl při svém rozhodování plánované poměry v území postaveny najisto. S takovým postupem se však nelze ztotožnit. Není přípustné, aby stěžovatel na jednu stranu stavěl stěžejní argumentaci pro zamítnutí žádosti na neprokázání souladu záměru s územně plánovací dokumentací, tj. na pochybnosti o faktickém obsahu záměru, a současně za této situace, kdy tedy není řádně zjištěn skutkový stav věci, odmítat postup vedoucí k odstranění vad podání ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel ve svém rozhodnutí neuvedl dostatečně odůvodněné úvahy, závěry a především zjištěné skutečnosti, které jej vedly k přímému zamítnutí žádosti bez předchozího postupu vedoucího k odstranění vad podání dle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel naopak v kasační stížnosti možnost odstranění některých vytýkaných nedostatků postupem podle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu sám připustil; vyjma dvou shora uvedených výhrad však neuvedl žádné další, které by uvedeným postupem jednoznačně odstranitelné nebyly. Městský soud proto zcela správně stěžovateli vytýkal nedostatky důvodů odůvodnění jeho rozhodnutí a rezignaci na postup dle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu.

Dále stěžovatel namítal, že si stavební úřad nemohl sám učinit úsudek o tom, že oplocení zakreslené v předložené projektové dokumentaci není předmětem podaného návrhu. Již v napadeném rozhodnutí přitom vyslovil, že umístění oplocení v rozporu s územním plánem je vada odstranitelná. Městský soud nicméně v této souvislosti stěžovateli vytýkal, že neměl zcela najisto postaven rozsah stavby uvedené v žádosti žalobce o umístění stavby, který již v odvolání namítal, že o umístění oplocení nežádal. V této souvislosti je třeba připomenout, že předmětem žádosti žalobce o umístění stavby byly inženýrské sítě pro stavbu rodinných domů, terénní a sadové úpravy. Jak bylo konstatováno již v rozhodnutí stavebního úřadu, žalobce předložil pro všechna tři řízení o žádostech společnou projektovou dokumentaci. Lze tedy dovozovat, že se v projektové dokumentaci vyskytují stavební prvky všech třech plánovaných záměrů. Pokud tedy je stěžovatel přesvědčen, že bylo možné jednotlivá řízení o žádostech vést odděleně (ke spojení řízení není ze zákona povinen), musí se v odůvodnění omezit na výhrady směřující jednoznačně k podané žádosti o umístění stavby, případně srozumitelně odůvodnit, jakým způsobem se vytýkané nedostatky vztahují k této konkrétní podané žádosti. Jestliže tedy vznikl mezi žadatelem a stěžovatelem spor o rozsah žádosti o umístění stavby, bylo na místě tento nedostatek odstranit postupem podle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, tak jak ve svém rozsudku uvedl již městský soud, a nikoli bez dalšího odkázat na zákres v projektové dokumentaci společné pro všechna související řízení. Námitku stěžovatele proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Stěžovateli lze naopak dát za pravdu v otázce nutnosti vyjádřit se k namítané nejednotnosti v rozhodování stavebního úřadu. Jak stěžovatel správně uvedl, jelikož nebyla nejednotnost rozhodování stavebního úřadu namítána v odvolání, nemá povinnost se touto námitkou zabývat. Městský soud nicméně nezahrnul tuto výhradu mezi důvody pro zrušení rozhodnutí stěžovatele a nelze v ní tedy spatřovat nezákonnost; pro další postup stěžovatele ve věci tedy má uvedená výtka jen doporučující charakter.

Závěrem stěžovatel zpochybnil možnost posoudit otázku, zda předmětná žádost o umístění stavby obstojí sama o sobě či zda je s ostatními žádostmi neoddělitelně spjata, tak jak jej k tomu zavázal městský soud. Dodal, že za situace, kdy jsou zbylá dvě řízení o žádostech žalobce již pravomocně skončena v jeho neprospěch, již není možné žádosti případně projednat společně. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v intencích rozsudku městského soudu bude stěžovatel povinen posoudit, zda je s ohledem na jím uváděnou vzájemnou provázanost souvisejících řízení možné posoudit předloženou žádost o umístění stavby samu o sobě či nikoli. Jinými slovy, zda za situace, kdy již není možné obsahově provázat žádost o umístění stavby se žádostmi souvisejícími, splňuje veškeré náležitosti a obstojí jako samostatný záměr.

V. Závěr a náklady řízení

Stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce požádal o přiznání nákladů na právní zastoupení za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a dále písemné podání soudu týkající se věci samé, kterým bylo vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů. S ohledem na skutečnost, že JUDr. Wurst zastupoval žalobce již v řízení o žalobě, nepřísluší mu náhrada nákladu za převzetí a přípravu zastoupení. Náhradu nákladů za podané vyjádření ke kasační stížnosti zdejší soud žalobci nepřiznal, jelikož jeho obsah se netýkal posouzení věci samé a nijak neovlivnil podobu rozhodnutí ani jeho odůvodnění.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu